

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2025 r.,
sprawy **I. K., G. R., M. R. i P. K.**,
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt X Ka 676/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie
z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt IV K 226/19,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego I. K. – adw. P. J. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem opłaty za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanych I. K., M. R. i P. K. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania w częściach na nich przypadających obciążyć Skarb Państwa;**
- 4. obciążyć skazanego G. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej.**

UZASADNIENIE

I.K. został oskarżony o to, że:

1. w dniach 11 i 12 października 2017 r. w W., w tym przy ul. [...], dzielnica B., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.), uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste należących do grupy I-N i IV-N, o wadze nie mniejszej niż 600 g netto i nie większej niż 1000 g netto oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy należącej do grupy II-P, o wadze nie mniejszej niż 900 g netto i nie większej niż 1000 g netto, w ten sposób, że po uzgodnieniu szczegółów transakcji oraz otrzymaniu próbek środka odurzającego i substancji psychotropowej, co miało miejsce w dniu 11 października 2018 r., następnie w dniu 12 października 2018 r. zakupił je od ustalonej osoby, za bliżej nieustaloną cenę, ale nie mniej niż 21.000 zł i nie więcej niż 28.000 zł, w celu dalszego obrotu na terenie S., tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;
2. w dniu 31 października 2017 r., w W. przy ul. [...], dzielnica B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.), uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste należących do grupy I-N i IV-N, łącznie 977 grama netto, stanowiących od 977 do 1954 jednorazowych porcji handlowych oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy należącej do grupy II-P, o wadze po wysuszeniu 903 gram netto, zdolnej do jednorazowego odurzenia około 481 osób, w ten sposób, że

zakupili je od ustalonej osoby za łączną cenę 32.000 zł, w celu dalszego obrotu na terenie S. przy czym środki odurzające i substancje psychotropowe zostały odebrane w W. przez współoskarżonego i następnie razem z nim zatrzymane przez funkcjonariuszy Policji, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.);

3. w dniu 6 lutego 2019 r. w S., przy ul. [...] w mieszkaniu, wbrew przepisom ustawy – art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.), art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.) i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.) – posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste należących do grupy I-N, IV-N o wadze 10,90 grama netto, co stanowi od 11 do 36 porcji zdatnych do odurzenia, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 z późn. zm.).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie wyrokiem z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt IV K 226/19:

- I. uznał I. K. za winnego popełnienia dwóch pierwszych z zarzucanych mu czynów, kwalifikując je jako ciąg przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda;
- II. uznał I. K. za winnego popełnienia trzeciego z zarzucanych mu czynów, kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu I. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną w wymiarze 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności,

zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności. Wyrok w stosunku do ww. zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł obrońca I. K., który zaskarżył je w całości w odniesieniu do ww. i zarzucił:

1. *„naruszenie przepisów, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 kpk, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, niezgodnie z regułami zasady swobodnej oceny dowodów dowolne dokonanie oceny niektórych dowodów, ich wybiórczą ocenę oraz dowolne uznanie, którym z dowodów Sąd daje wiarę, a którym odmawia mocy dowodowej, w sytuacji, gdy:*
 - a) *jedynymi dowodami, które mają wskazywać na winę oskarżonego są wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, którzy mieli interes w tym, żeby złożyć wyjaśnienia obciążające I. K. próbując uzyskać niższy wymiar kary,*
 - b) *wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie miał wiedzy, że w trakcie wyjazdów, w których uczestniczył, dochodzi do obrotu środkami odurzającymi,*
 - c) *Sąd w uzasadnieniu wyroku nie wskazał dlaczego nie uznał za wiarygodną wersję przedstawioną przez oskarżonego,*
 - d) *oskarżony jest osobą niekaraną, ma ustabilizowaną pozycję rodzinną, a od czasu popełnienia czynów minęło 6 lat,*
2. *mający wpływ na treść ww. orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że:*
 - a) *oskarżony uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, w sytuacji, gdy oskarżony nie miał wiedzy, że podczas tych wyjazdów dochodzi do sprzedaży narkotyków,*
 - b) *w dniach 11 i 12 października 2017 r. doszło do zakupu środków odurzających, w sytuacji, gdy nie ustalono faktycznej ilości zakupionych narkotyków, ceny, a tym samym nie ma dowodów na to, aby w tych dniach doszło do faktycznego obrotu środkami odurzającymi za wiedzą oskarżonego,*

- c) *oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, w sytuacji, gdy był to dla niego wyłącznie wyjazd z kolegami, a żaden z pozostałych oskarżonych nie poinformował go faktycznych celach wyjazdu,*
3. *mającą wpływ na treść ww. orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez:*
- a) *poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk, w szczególności, że do popełnienia czynów miało dojść 6 lat temu, oskarżony jest osobą niekaraną,, a rola oskarżonego nie była istotna,*
- b) *brak przyjęcia, że wymierzenie kary ograniczenia wolności nie będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary,*
4. *poprzez rażącą niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, a w szczególności faktu, że oskarżony jest osobą niekaraną, braku wzięcia pod uwagę sytuacji oskarżonego, a także faktu, że oskarżony przyznał się do popełnienia jednego z czynów i nie utrudniał postępowania, a także ze względu na to, że od popełnienia czynów minęło 6 lat, a oskarżony od tego czasu ma ustabilizowaną sytuację rodzinną, a tym samym poprzez brak zastosowania instytucji z art. 37a kk i 37b kk,*
5. *naruszenie przepisów, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 628 kpk poprzez brak zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania, mimo że oskarżony ma trudną sytuację finansową”.*

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynów z punktu 1 i 2 aktu oskarżenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie wymierzenie kary łagodniejszej z zastosowaniem art. 37b k.k., zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z punktu V aktu oskarżenia i wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 2 miesięcy ograniczenia wolności, zgodnie z art. 37a k.k., a także zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania i zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt X Ka 676/23 w stosunku do I. K. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego I. K., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił *„mające istotny wpływ na jego treść rażące naruszenie przepisów prawa:*

1. *art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk w zw. z art. 452 § 2 i 3 kpk poprzez:*
 - a) *niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka I. K. 1., która miała wiedzę dotyczącą zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia, w szczególności, że została wskazana w akcie oskarżenia jako świadek, a dowód ten miał istotne znaczenia dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony;*
 - b) *niezasadne pominięcie dowodu z przesłuchania świadka I. K. 1., w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnosi się do korespondencji i rozmów oskarżonego z I. K. 1., a tym samym nie było możliwości zweryfikowania kontekstu tych rozmów przez I. K. 1. ;*
 - c) *błędne uznanie, że dowód z przesłuchania świadka I. K. 1. zmierza do przewlekłości postępowania, w sytuacji, gdy poprzednie terminy rozpraw były odwoływane bądź odraczane nie z winy oskarżonego I. K., a wniosek został złożony niezwłocznie po złożeniu oświadczenia przez świadka o rezygnacji ze wcześniej złożonego oświadczenia o skorzystaniu prawa do złożenia odmowy złożenia zeznań;*
 - d) *niezasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka I. K. 1. z powodu braku adresu świadka, w sytuacji, gdy adres świadka był znany sądowi, bowiem prokurator w akcie oskarżenia wskazał I. K. 1. jako świadka podając jednocześnie jej adres;*
2. *art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 poprzez brak zaniechania należytego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zarzutów wywiedzionych w apelacji, a także wyjaśnienia istotnych rozbieżności pomiędzy przeprowadzonymi dowodami, w sytuacji, gdy:*
 - a) *jedynymi dowodami, które mają wskazywać na winę oskarżonego są wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, tj. M. R. oraz G. R., którzy mieli*

interes w tym, żeby złożyć wyjaśnienia obciążające I. K. próbując zmniejszyć własny udział w przestępstwie;

- b) *I. K. 1. posiada wiedzę na temat zdarzeń, w których uczestniczył G. R., a tym samym za pomocą tego środka dowodowego była możliwość podważenia wersji przedstawionej przez G. R., co w konsekwencji powinno doprowadzić do tego, że Sąd dopuści dowód z jej przesłuchania, skoro był on istotny dla ustalenia czy I. K. popełnił czyn zabroniony”.*

Końcowo wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów opłaty od kasacji, a także zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiała jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów przypomnieć należy, że kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. Zgodnie bowiem z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie każde więc naruszenie prawa może stanowić skuteczną podstawę kasacji. *Expressis verbis* chodzi bowiem wyłącznie o takie naruszenie nie będące jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które jest rażące, tj. oczywiste, rzucające się w oczy, jaskrawe, poważne, a przy tym równocześnie może mieć – nie jakkolwiek – ale „*istotny*” wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przy czym to autor kasacji ma wykazać kumulatywne zaistnienie w zgłaszanym przez siebie w skardze

uchybieniu tych obydwu jego cech (arg. z art. 526 § 1 k.p.k.) (*vide* postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2023 r., V KK 302/23).

Analiza treści kasacji uprawnia do stwierdzenia, że obrońca skazanego nie uczynił tej powinności zadość. W niezwykle lakonicznym uzasadnieniu, które zawiera się na niecałych dwóch stronach, skupił się na próbie wykazania niezasadności decyzji o oddaleniu sądu *ad quem* wniosku dowodowego o przesłuchanie I. K. 1. w charakterze świadka, która tuż przed zamknięciem przewdu sądowego na rozprawie głównej przed sądem pierwszej instancji cofnęła swe oświadczenie o skorzystaniu z wynikającego z art. 182 § 1 k.p.k. prawa do odmowy składania zeznań. Nie przedstawia jednak przekonujących argumentów, iż jej zeznania mogłyby w zasadniczy sposób wpłynąć na rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej I. K. w niniejszej sprawie. Z całą pewnością powyższej tezy nie uzasadnia twierdzenie, że „świadek była w związku z G. R. w okresie popełnienia zarzutu i miała faktyczną wiedzę dotyczącą związków I. K. z czynami opisanymi w akcie oskarżenia”. Przypomnieć bowiem należy, że zanim I. K. 1. podjęła decyzję o skorzystaniu z prawa do odmowy składania zeznań była dwukrotnie przesłuchana w charakterze świadka (k. 1730-1733, 2363-2365). Z zalegających w aktach sprawy protokołów z tych czynności nie wynika – wbrew sugestiom obrońcy skazanego – aby jej relacje mogły w sposób diametralny powążyć wymowę dowodów obciążających I. K. w zakresie uczestnictwa w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, do których należą w szczególności wyjaśnienia M. R., zeznania B. G., listy należące do G. R., rozmowy zapisane w telefonie I. K. 1., czy materiały zgromadzone w trakcie kontroli operacyjnej. W tej sytuacji trudno uznać, iż decyzja sądu odwoławczego o oddaleniu wniosku o przesłuchanie I. K. 1. w charakterze świadka w sposób istotny wpłynęła na treść zaskarżonego wyroku.

Całkowicie nietrafiony okazał się także zarzut drugi, choć w tym wypadku nie sposób nie zauważyć, że został on również sformułowany w sposób wadliwy. Skarżący powiązał bowiem obrazę art. 433 § 2 k.p.k. z art. 440 k.p.k. Tymczasem przypomnieć należy, że art. 440 k.p.k. znajduje zastosowanie wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem gdy dotknięte jest niepodniesionymi w zwykłym środku

odwoławczym uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter są takie, że czynią orzeczenie niesprawiedliwym, i to w stopniu rażącym (*vide* postanowienie SN z dnia 24 maja 2021 r., III KK 140/21). Innymi słowy o naruszeniu tego przepisu można byłoby mówić wyłącznie wówczas, gdyby sąd odwoławczy nie zadziałał z urzędu poza granicami zaskarżenia. Zarzutu takiego nie można natomiast postawić w sytuacji nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego skarżący nie wykazał, aby sąd *ad quem* w sposób rażący naruszył standardy rzetelnej kontroli odwoławczej. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że zachowanie owej rzetelności badać należy przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia (*vide* postanowienie SN z dnia 20 maja 2021 r., I KK 163/20. Tymczasem sąd drugiej instancji w sposób merytoryczny odniósł do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego, w tym dotyczących obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., co uczynił na trzech stronach uzasadnienia. Skarżący nie próbuje nawet polemizować z argumentacją sądu *ad quem*, w dalszym ciągu forsując tezę, że do skazania I. K. za ciąg przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. doszło wyłącznie w oparciu o pomówienia M. R. i G. R.. Tymczasem jak już wskazano, ustalenia faktyczne w tym zakresie czynione były nie tylko w oparciu o osobowe źródła dowodowe, lecz także inne dowody jak zabezpieczone listy należące do G. R., rozmowy ujawnione w telefonie I. K. 1., czy materiały z kontroli operacyjnej. Jak słusznie zauważył sąd odwoławczy to całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, a nie ich wybiórcza ocena zdecydował o przypisaniu I. K. odpowiedzialności za udział o obrocie znaczną ilością środków odurzających.

Reasumując, skarżący nie wykazał, aby sąd *ad quem* dopuścił się rażącej obrazy przepisów art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i 3 k.p.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a przeprowadzona kontrola odwoławcza spełniała kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Z tych też względów, nie stwierdzając bezwzględnych przyczyn

odwoławczych, Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu I. K. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, zwalniając go jednocześnie od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]